

Annette Just sagde. Mig bekendt var det i sin tid fru Pia Kjærsgaard, der rejste land og rige rundt og fortalte, at unionsborgerskabet var en erstatning for det danske statsborgerskab. Men o.k., der kan jo i forbindelse med partidelinger opstå forskellige vurderinger af, hvordan verden ser ud, og det er åbenbart sket i det her tilfælde.

Men en kendsgerning er det, at unionsborgerskabet mest har symbolvirkning. Vi er bange for, at danskere skal blive opfattet som B-medlemmer af Den Europæiske Union. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker, at danskere skal være med på lige fod med alle andre.

Derfor tror vi, at tidspunktet kommer, hvor vi er nødt til at hæve de fire danske forbehold. Det siger vi højt. Det siger vi tydeligt, og det bliver vi ved med at sige, hvad enten vi er i den ene regering eller den anden regering, og hvad enten SF og Enhedslisten kan lide det eller ej.

Men det, vi skal vurdere, er naturligvis, hvornår vi skal tage fat på det. Hvornår skal vi tage fat på diskussionen om forbeholdene?

Dér er det vores opfattelse, at man ikke skal kaste sig ud i en folkeafstemning her og nu, om fjorten dage eller om et år eller om to år, medmindre situationen er blevet så klar, at vi også er i stand til at få et ja ud af det. Der er ingen grund til at kaste os ud i en masse folkeafstemninger, hvor tvivl og usikkerhed og halvforløjede påstande kan gøre, at vi får et nej. Derfor er vi ikke dem, der siger, at det haster med at få folkeafstemning om det her, men vi erkender, at vi går ind for ændringer af de her ting.

Det, der er vores hovedindvending mod, at de danske forbehold skal blive bragt på banen i forbindelse med regeringskonferencen, er, at det er at spille andres tid, og det er at spille vores tid. I og med at det ikke skal til behandling, ikke skal til afgørelse på regeringskonferencen, om Danmark har forbehold eller ej, så er der jo ingen grund til at bruge tid på den diskussion, som alligevel skal foregå et andet sted.

Vi er bange for, at hvis det lykkes specielt SF og Enhedslisten at få de danske forbehold til at blive en central del af fordiskussionen op til regeringskonferencen, så vil det tage tid fra alle de langt vigtigere diskussioner, der skal foregå på regeringskonferencen. Tænk, hvis Danmark ene og alene af alle i Europa render rundt og diskuterer danske forbehold, mens alle andre diskuterer Europas reelle problemer – det ville da være trist.

Det ville da være en skæv prioritering, der dels bragte Danmark uden for indflydelse, men

dels jo også igen gjorde, at den danske befolkning ikke fik den reelle europæiske diskussion, som den bør have. Derfor bør den danske debat – både op til regeringskonferencen og under regeringskonferencen – naturligvis handle om to ting.

For det første nødvendigheden af åbningen over for Øst- og Centraleuropa, en åbning, der er fundamentet i en sikkerhedspolitik i Europa, en åbning, der vil forebygge social ustabilitet, militær magtovertagelse af nationalister, og hvad det ellers kan være – det, der gør, at vi kan leve i et fredeligt Europa. Den diskussion skal vi have, og den er noget vigtigere end danske forbehold.

Den anden diskussion, vi skal have, kræver, at man er unionstilhænger, og derfor kan jeg se i al fald et par partier herinde, der ikke kan deltage i den diskussion på et reelt grundlag. Men vi, der tilslutter os Unionen, tilslutter os det europæiske samarbejde og mener, at EU er løsningen på de europæiske sikkerhedsproblemer, har en forpligtelse til at bruge regeringskonferencen og tiden op til den til at gøre EU-spørgsmålet jordnært, til at diskutere arbejdsmarkedsproblemer, til at diskutere arbejdsløshed, til at diskutere miljø, til at diskutere alle de fælles problemer, der er i vores Europa, og som kræver en konstant og konsekvent indsats.

Vi skal også i stedet for hele diskussionen om danske forbehold have diskussionen om, hvordan vi gør europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik så stærk, at vi for fremtiden, når vi ser etniske udrensninger i dele af Europa, når vi ser krig, når vi ser de konflikter, vi har bl.a. på Balkan, med Den Europæiske Union har en reel udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvor man står sammen for at løse problemerne. Hvordan vi styrker det, er et hovedemne på regeringskonferencen.

Derfor ville det i vores øjne være synd at spille regeringskonferencen eller vores tid med den anden diskussion. Den diskussion hører hjemme, når Danmark er rede til at hæve forbeholdene, fordi verden har ændret sig sådan, at de forbehold er gammeldags og upraktiske. Den tid kommer, men den kommer ikke i næste uge, og den kommer ikke til foråret. Derfor ville det være at prioritere forkert at tage den diskussion.

Men jeg ved da godt, at bl.a. Enhedslisten næsten elsker den diskussion, for så længe de kan holde fast i den, er de fri for at skulle tage stilling til den praktiske politik, der foregår i EU.